

[Ninn-Hansen.]

stillet, har sit udgangspunkt i Jens Jørgen Thorsensagen; vi ønsker at hindre denne statsbevilling. Men forespørgslen har i øvrigt videregående perspektiver. Det er vort ønske at hindre gentagelser og at gengive folketingets dets bevillingsret.

Om Thorsensagen skriver Sjællands Tidende for den 7. juni i år bl. a. følgende på grundlag af en gennemgang af den drejebog, der er udarbejdet:

„Manuskriptet rummer et forhold mellem Jesus og Maria Magdalene og et forhold mellem Martha og Maria og Jesus. Dertil kommer et homoseksuelt forhold mellem Jesus og disciplen Johannes. Endelig har Jesus i Thorsens manuskript et forhold til en palæstinensisk bondepige og efter opstandelsen et forhold til en pige i år 1975.

En af Baader-Meinhofgruppens ledende ideologer, som i øjeblikket afsoner ni års fængsel i Vesttyskland, har medvirket ved udarbejdelsen af filmens manuskript.“

Forargelse, vrede og en voldsom debat om statens medvirken til denne gemene film er blevet det foreløbige resultat af dette manuskripts indsendelse og godkendelse.

Det er forståeligt, at dette udtryk for en sygelig fantasi har fremkaldt en skarp reaktion. Støtte til en film af den karakter må rejse naturlig skepsis over for statsmidlers anvendelse. Værre er det imidlertid, at dette modbydelige forsøg på at krænke mange menneskers indstilling til tilværelsens mest alvorlige spørgsmål accepteres gennem ydelsen af denne bevilling.

Vi kan være uenige om mangt og meget, når det drejer sig om omfanget af statens støtte, men hidtil har det dog været anerkendt, at samfundets økonomiske støtte må have et formål. Det, som alle finder er meningsløst pjat og ondsindet, bør selvfølgelig ikke fremelskes ved hjælp af offentlige midler. Det er i almindelighed folketinget, der som lovgivningsmagt afgør, om formålet er til stede. Derfor er det også forståeligt, at kravet er stillet til folketinget om at standse bevillingen til hr. Thorsens film. Svaret har hidtil været, at det ikke kan lade sig gøre: meddelelsen af denne bevilling falder uden for ministerens sædvanlige ansvar og uden for folketingets kontrol.

Skal man affinde sig med dette svar? Vi

mener det ikke. Spørgsmålet er rejst om, hvem der har ansvaret for, at en bevilling kan gå helt uden om regeringen og folketinget. Man kan alt efter indstilling både sige, at ingen har ansvaret, og at alle i folketinget må dele ansvaret. Når det kan hævdes, at ingen har ønsket denne tilstand, skyldes det, at ingen har tænkt, at filmloven kunne anvendes til noget så skørt, dengang loven blev vedtaget. Loven var udtryk for et naturligt ønske om at støtte filmkunsten. Men man kan måske med større ret sige, at alle her i folketinget bærer et ansvar. For 2 år siden blev der første gang taget positiv stilling til hr. Thorsens film; alligevel er der ikke gjort noget virkeligt forsøg på gennemførelse af lovændring at sikre folketingets bevillingsret.

Det fælles ansvar må give en særlig anledning til at gøre noget, så folketinget på ny får retten til i sidste instans at træffe afgørelsen. Også i andre tilfælde har vi set eksempler på, at der kan komme besynderlige resultater ud af at overlade afgørelserne til andre. Jeg tænker selvfølgelig ikke på det indarbejdede system, vi har, hvor en rammelovgivning medfører, at andre, kommuner og institutioner, kan forvalte midler efter de formål, der er angivet i lovene. Men vi har åbenbart love, hvor særbevillinger kan ydes uden den nødvendige kontrol, som folketinget ellers udøver på befolkningens vegne.

Min opfordring til regeringen og til folketinget går ud på, at vi nu får løst dette vigtige spørgsmål på en grundig og effektiv måde, så vi undgår, at befolkningen kan komme i tvivl om, hvorvidt folketinget vil varetage de opgaver, som forfatningen og befolkningen har pålagt os.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Baggrunden for forespørgslen er jo — og det fremgår også af hr. Ninn-Hansens indlæg her — filminstitutets garantitilsagn til optagelse af Jens Jørgen Thorsens Jesusfilm.

Lad mig straks slå fast, at jeg godt kan forstå, at denne afgørelse har vakt bestyrtelse både her i tinget og i store dele af befolkningen. Den er efter min mening uforståelig både under hensyn til Jens Jørgen Thorsens tidligere produktion og til, således som kulturministeren udtrykte det her i